

Кева Апостолова

ВНИМАВАЙ, ПРЕДИ ДА СЕ РОДИШ

Кева Апостолова
ВНИМАВАЙ, ПРЕДИ ДА СЕ РОДИШ

© Кева Апостолова, автор, 2023
© Теодора Венедикова, художник, 2023
© Издава Фондация „Емили“, 2023

ISBN 978-619-7425-26-0

Кева Апостолова

ВНИМАВАЙ,
ПРЕДИ ДА СЕ РОДИШ

Малко парче мъгла – Първа глава

Малко
парче
мъгла
—
Първа
глава

МАЛКО ПАРЧЕ МЪГЛА

.
докато си мислех, че съм умна.
добра. красива. обичана. талантлива.
нужна. работлива. съвестна. почтена.
патриотка. либерална. на мравката път
правя. земното кълбо в пазва гушкам.
катрана от дявола свличам – бях умна.
добра. красива. обичана. талантлива.
нужна. работлива. съвестна. почтена.
патриотка. либерална. на мравката път
правех. земното кълбо в пазва гушках.
катрана от дявола свличах.
откакто ми казаха защо си въобразяваш,
че си умна. добра. красива. обичана.
талантлива. нужна. работлива. съвестна.
почтена. патриотка. либерална. на
мравката път правиш. земното кълбо
в пазва гушкаш. катрана от дявола
свличаш – спрях да си въобразявам
че съм умна. добра. красива. обичана.
талантлива. нужна. работлива. съвестна.
почтена. патриотка. либерална. на
мравката път правя. земното кълбо
в пазва гушкаш. катрана от дявола
свличам.

сега като ми казват – ти, която беше
умна. добра. красива. обичана.
талантлива. нужна. работлива. съвестна.
почтена. патриотка. либерална. на
мравката път правеше. земното кълбо
в пазва гушкеше. катрана от дявола
свличаше – защо да не опитам отново
да съм умна. добра. красива. обичана.
талантлива. нужна. работлива. съвестна.
почтена. патриотка. либерална. на
мравката път да правя. земното кълбо в
пазва да гушкам. катрана от дявола да
свличам.

а те ми крещят – и да си умна.
добра. красива. обичана. талантлива.
нужна. работлива. съвестна. почтена.
патриотка. либерална. на мравката път
да правиш. земното кълбо в пазва да
гушкаш. катрана от дявола да свличаш
– не си умна. добра. красива. обичана.
талантлива. нужна. работлива. съвестна.
почтена. патриотка. либерална. на
мравката път не правиш. земното кълбо
в пазва не гушкаш. катрана от дявола не
свличаш.

изтупвам стенното килимче на небето
върху свлечените им глави.

аз съм черногледа. песимистка.
саможива. меланхолична. мрачна.
неприветлива. навъсена. злобна.
гибелна. угнетена. жлъчна. нервна.
намръщена. противна. моногамна.
враждебна.
това, че съм черногледа. песимистка.
саможива. меланхолична. мрачна.
неприветлива. навъсена. злобна.
гибелна. угнетена. жлъчна. нервна.
намръщена. противна. моногамна.
враждебна не означава, че
ако не съм черногледа. песимистка.
саможива. меланхолична. мрачна.
неприветлива. навъсена. злобна.
гибелна. угнетена. жлъчна. нервна.
намръщена. противна. моногамна.
враждебна няма да поискам да съм
черногледа. песимистка. саможива.
меланхолична. мрачна. неприятлива.
навъсена. злобна. гибелна. угнетена.
жлъчна. нервна. намръщена. противна.
моногамна. враждебна, защото, боже,
чуй прилепите как удрят стъклата на
автомобилите и молят за помощ. виж
лазера, който разбива каменните основи

под къщите. ридай – земята е място за
редки болести. проумей – набутал си
пропорциите ми в малко парче мъгла.
укротяваш насила интуициите ми.
оскърбяваш волята ми за красота и
безсмъртие. спаси ме. пусни ме. позволи
ми, докато ти придържаш облаците, аз
да разтварям главите на напъпилите
цветя в твоите градини.

кометите сновяха из небето,
преобръщаха го и търсеха местата си,
а аз долу разхвърлях телцата на най-
нежните думи, защото се срамувах от
тях, и потъвах в единствено възможното
земно щастие –
щастieto от скръбта по света.
злото минаваше през проходимото ми
сърце, опитваше се да подпали ръцете
ми, а аз бързо ги потапах в леденото
стъкло на егоизма, за да не ги отрежа
с ножа, стиснат между веждите ми.
нажежените ми боси стъпала
продължават да хрупкат охлювите като
бонбони, тръгнали да пресичат пътя ми
в тревите.
неуверено умирам и потъвам в
единствено възможното земно щастие –
щастieto от скръбта по света.

ИЗПЕЧЕНИ ДО БЯЛО ЗЪБИ

прибира се в мен като в къща. разхвърля
ме. довлича отнякъде тела на земни,
водни и въздушни. обръща ги. оглежда
ги. подбира ги. изважда човешкото.
заповядва му да ме обича. то ме заразява
с какавиди от букви и попови лъжички
от ноти. казва, че ми е подарък, който
не заслужавам. заклева се, че той мие
автобусното стъкло на небето. че петна
са моретата. че само хората си правят
азбучен ред. че защо се чувствам без
епоха. че сфинкс е левият му юмрук –
представям ли си десния.
показвам изпечените си до бяло зъби.

искам само да орат земята. да я засаждат. да жънат хляба ми. да го омесват. да го изпичат хубаво. да ми го продават евтино. да ми се радват, че го ям. че съм сита. че съм здрава. и да мълчат, мълчат, мълчат. да ми отговорят само когато ги питам. но аз нямам никакви въпроси към тях. защото те нямат време за отговори. трябва само да орат земята. да я засаждат. да жънат хляба ми. да го омесват. да го изпичат хубаво. да ми го продават евтино. да ми се радват, че го ям. че съм сита. че съм здрава. и да мълчат, мълчат, мълчат. да се страхувам ли от удължените пшеничени и оризови зърна в ръцете им. да се страхувам ли от птиците, които, когато казват нещо страшно, го изпяват. защо от часове не спират. нотирам дивите им гласове.

наведен, с гневно-червени плодове
и сребърно-траурни риби, денят
пристигна през ниския наклон над града.
безстрашна съм. разтварям телцата,
съставили земното му тяло. близвам
долчинките на пресните вътрешности.
отказвам да ги зашия. ще сваря
зъбите си в тях. после ще разхождам
парфюма си из увехналите пророчества
на градинските цветя. ще открадна
изтърбушените чанти, с които се огражда
кротката луда, и ще ги сложа под главата
на спящия на пейката. само така ще
накажа безсилието си пред изгубените
хора. ще скърцам с колене от дългото
клучане в храмове. и ще се изтъркалям
в неудобното за живеене небе.

Архитектурни религии – Втора глава

Архитектурни
религии

—

Втора
глава

АРХИТЕКТУРНИ РЕЛИГИИ

.
остани на място и помисли:
човек живее в архитектурни религии.
ежедневното старание
и успехи на слънцето,
да се създаде в яйце, е чиста религия.
някои хора не го обичат, защото не
могат да го хванат
и забият в стена. затова грабват яйце
от хладилника
и правят фестивал в главите си,
като го забиват.
хубаво ли е това. в някои части
на древните ни тела
това все още е хубаво.

влез отново в биографията си.
спри в началната точка, преди тласъкът
да смачка водата ти.
много сили те посрещнаха и задвижиха:
селски, градски, женски, мъжки, детски,
цъфнали, животински, автомобилни,
самолетни, мистични.
признай за влюбването си в приборите,
които помагаха да поглъщаш
хранителните поточни линии,
а не да проникваш с глава в кървясалата
пàра между дробовете на настигнати и
съборени животни.
изречи на глас доволството си,
че някой, някога, някъде
е сплел деенката ти в човешка подредба
и че земята
не е само избягало от череп око.
велики участия е животът на човека.
дори сега,
когато дърпаш като вол куфара си
и слушаш как колелцата му скърцат.

ОСВЕТЕНО ЗА ОБСТРЕЛВАНЕ

когато цветето прогони пчелите си,
най-смешната дума на света стана
свещено.

знанията, дошли отвисоко, при кацане
катастрофираха, а уменията на
бензиностанциите

бяха обхванати от пламъци. сега
земното кълбо

преглъща хапки от последната си
вечеря,

осветено отвсякъде за точно
обстрелване.

унизен от нахалството на предстоящата
смърт,

ти заковаваш на място, сякаш чуваш как
някой в тоалетната не внимава, а знае,
че си вкъщи.

ВИТРУВИАНСКИ ЧОВЕКО

·
виж света и умри, защото,
който види света, умира.
ти на пиано можеш да свириш,
но като пукот на бира,
отворена с дръжка на вилица,
и твоята душа ще отлети.

·
панаирите на водата те отмиват,
витувиански човеко.
кръстосай ръце. заключи крака. почини.
морето отново ще подрежда рибите си,
както квачка яйцата под себе си.

АДСКИ ТРУДНО

.
нищо не чакаш. чакаш да свърши.
ти, който с отворено дясно крило
сътворяваш, а с лявото кръщаваш.

.
краищата на земните светлини
се заплетоха и угаснаха и в твоето име.
отиде си от този свят. пристигна в друг.
занесе адски трудно събирани знания
за този свят.

адски трудно постигнати умения
в този свят.

адски трудно защитавани постижения
на този свят.

на кого ги предаде. прие ли ги някой.
посоки и утроба има ли там.

.
птицата нарочно се забави във въздуха,
за да отмине душата на добрия човек.
светът ще го запомни
с произносимото му име.

СПОРНАТА КУЛТУРА НА НЕБЕТО

·
косата нахлува обратно в главата заедно
с фиби. ластичета. сешоари. маши. бои.
гребени. четки. шампоани. балсами.
ролки. ленти. диадеми. корони. шноли.
щипки. венци. фуркети. екстеншъни.
ножици. бръсначи.
всички преминали през легални и
нелегални цехове,
точиларски услуги, работилници,
фабрики, заводи, складове, магазини,
битпазари. молове.
стерилитет при пойните птички.
пустотата доплува
върху гърба на въздуха.

и паралелният свят е под краката ми.
по две успоредни е най-евтиното
движение.
къде има друга такава като мен.
само при вас съм топла и успоредна.
харесайте моя безкръвен метод на
живеене.
оценете старанието ми да съм още с вас.
докато ви говоря изкърпана, спретнато
облечена,
самообразована, добре възпитана,
отговорна,
заедно с пода ми, тавана и трите ми
времена,
изсипвам на масата чантичката си,
плащам ви.
крилицата на слънцето млади, съвсем без
история,
ме понасят към спорната култура
на небето.
по-правописно не може да бъде.

ПОДГРЯНАТА ЛОКВИЧКА

пролетта разцъфна като мухъл.
заварено господство на телефонни,
автомобилни и други номера.
(това е тръскане на дървета с ръце и крака
и изхвърляне на облаци извън коритото им.
това е предната част на живота.)

сърцето е прилеп, висящ в пещера.
маймунка е прилепът.
и други маймунки пощят пера
в пещерата.
(това е стресът при успешно раждане
и облекчението след всяко погребение.
това е средната част на живота.)

като опашка на амфибия земята се мята.
спасява я
разлюляната увереност на детето.
и волската кола с ковчег в нея.
(това е подгряната локвичка
на произхода ни.
кадифената траурна пеперуда на живота.
другото е
циганска каруца търси жена на господ.)

ВЕЛИКИ ПАНТАЛОНИ

.
дъждът маже улиците. разкрасени
автомобили
тичат като подсечени мъже във велики
панталони.
розите на прозорците са подпалки
в ръцете на жените.
градът е товарен кораб. товарен камион.
товарен вагон. товарен асансьор.
товарен самолет,
докрай натоварен, готов за взривяване.

.
разпрегнй конете и воловете, впрегнати
в машините.
подгонй копитата към водопоите. гонй,
докато удължиш живота на
едночасовото си дете.
докато разтвориш стълбата под
ябълковото дърво.
докато всичко стане лесно. лесното е
естественият цвят на бялото. лесното е
природното състояние на битието.
виж колко лесно изригна вулканът.

.
с десетте пръстчета рови въздуха.
по небето плуват паметни плочи.
чете и премества. чете и премества.
подобрява хората и животните,
които го гледат.
избелва петната некроза по слънцето.
новороденото.

ПОВЯВАТ РИБИ

призрачета, избягали от жестоко
дете.

дете, което отваря с уста море след
море.

море, което люлее желирани мътни
вълни.

вълни, които напояват парчета марли по
небето.

небето, което вдига входните такси, а
ние.

ние искаме да го превземем.

източват къщите и пълнят улиците с
хора.

хора чакат болния да умре, здравия да се
роди.

роди морето кораби, а сушата кърви.

кърви като маточна шийка при мъртво
раждане.

повяват риби в стихииите на реката.

реката през гората с дървените кукли.

кукли, съживени от разпънати крила.

крила, повторени в ръцете на

разпънатите.

това ли са последните ни думи.
думи като съкратени векове.
векове, потърсили спасение.
спасение в говорещите светове.

стискаш силно в себе си да не се разлее.
да не се разлее цветната древна течност.
цветната древна течност от стоте ти
майки и бащи.
от стоте ти майки и бащи само
с последните двама.
само с последните двама ви има на
снимка.
ви има на снимка само с последните
двама.
с последните двама къде ви е снимката.

Размирици зад челото – Трета глава

Размирици

зад

челото

—

Трета

глава

РАЗМИРИЦИ ЗАД ЧЕЛОТО

отгледах я. изучих я. измих първата ѝ
женска кръв
и с водата розов храст полях.
водих я да я притискат мъжки колене и
длани,
които в точка я превръщаха, после в
взрив голям.
пусках я в пейзажи, заключвах я в
сезони и молех
размириците зад челото си да укроти,
защото
най ме плашеше брегът.
страхувах се, че до гърдите роклята си
ще повдигне
и без мен от парапетите надолу ще полети,
защото
най ме плашеше брегът.
но тя оставаше с ръце
като крака на птица в парапета
вкопчани.
болест е животът. още я повтаря.
сянката ми.

НАДЖИВЯВАМ СЕ

.
разглобява косите ми и ги мята пред очите.
избутва плешките над кожата ми.
с остроото нагоре ги монтира.
нищо не виждам. време е да полетя.
да премина на страната на противника.

.
докато моят личен свят светува, вярвам
в причината за създаването на кожата.
в престаналите да растат великани.
в размразения блясък на вдъхновението.
в многоъгълните книги по небето.
в дните, смачкани от годините.
в сетивата на сушата и водата.
в престрелките между сезоните.
в бягството от паспортите.
в съчинителя на моите данни.
прегръщам разкървавената си опашка.

.
разглеждам новия си образ в
огледалото.
пътищата по лицето, построени от
невидими
проектанти, чертожници, копачи,
техници, инженери. бих искала да ги
гледам как работят.
да ги хваля и уволнявам.
да ги разпитвам как
постигат линиите по лицето ми при
блъскането на кръвта ми под валяците.
надживявам се.

МАРШ ОТ ГРАДИНАТА МИ

·
вработетата, тези слънчогледови семки,
духнати из въздуха,
се върнаха и мушнаха в бодливия храст
като в ръкавица.
и моята измръзнала ръкавица има ръка,
която я топли.
накрая идва секачът и излива кръвта от
ръкавиците.

·
кръжат насекоми и други божии
безалкохолни напитки.
аз седя и се усмихвам като най-скъпата
жена в рамка.
с очи сърбам от препълнените лъжици
на природата
и се правя, че не умирам.

.
многолистно растение със зелени
или пурпурни листа.
понякога листата са наядени
и превърнати в дантела.
то не е виждало изпуснати куфари
в океаните,
нито знае кой е одобрил размера
на земята.
кълбовидната форма на зелето
с различни диагонали
е знак, е нещо, което говори
за друго нещо.
а сега марш от градината ми.

.
това е вашата вечер,
непоносима като родител.
това са вашите отсрещни пет входа,
които искате да зазидате.
това са вашите необличани
сватбени костюми.
това са вашите сто метра мълчание
след тежка раздяла.
това са вашите о, щастливи дни,
които блестят като заклани.
това е вашето надгробно дърво,
повейте.

·
вие сте
безобразията на дясната ръка.
заровените в гробове
висши образования.
рецептите за бира
от времето на Христос.
надеждата – това смешно човече.
те са
гърмежът в очите ми,
метрото под ребрата ми,
краят на телесната ми еволюция.
какво по-точно искахте от мен.

СЪОБЩЕТЕ НА СВЕТА

град с къщи от яйчени черупки
и вой на неразхождани старци и кучета.
о, майко моя, това е само плачът,
който набъбва
в кръвната ми система по същия начин,
както набъбва
смахът в дихателните кухини
на междузвездните пространства.

долетяха отпадъци от дърводелски
цехове.
ще кръстосват дървета за подпори на
хора.
о, татко мой, това са само млечните
зъби на кръстове,
а аз оптична измама и възможност за
лъчение.

цветята се прибраха. от живота се
премествам.
о, това е само една от хилядите мои
сиамски близначки,
с които насила сме разделени и живеем
нелегално.
дълго ще светя.

прибавете към моите камъни вашите
пясъци и
съобщете на света, че са нищо.
о, това са само любимите ми римски
императори,
които слушат канцонети и изопачават
щастieto ми.

.
като клонка, извадена от миша дупка,
така и животът разцъфнал е някога.
о, това са само любимите ми царе
от първите две български царства,
които яздят в сладкопойния дъжд.

небето разтоварва последните си
списъци.
безстрашно е да се живее.
о, това са само узрелите думи по
дърветата,
които няма да паднат,
а ще останат храна за светещите нощем.

събирам весла за горене.
брегът мен събира, струпва ме, пали ме.
о, това е само вятърът, който е мъж,
идва и ми прави нещо.

цяла нощ слушах как преместват хора
от рая в ада.
о, това е само зима и локвичка под
момиченце,
което стои пред заключения свят
и се изпарява през устата си.

живеем в сто-двеста едновременно
въртящи се филма
с разбъркани епизоди и смъртоносни
акценти.
о, това са само първите повиквания
от небето.
изключете най-надценяваното:
последното.

КОЙТО ИЗКОРЕНЯВА РОДИТЕЛИТЕ

о, това е само сблъсък на сушата
с оценката, която ѝ дава водата.
о, това е само страхът от нещастieto,
който ме охранява без оръжие.
о, това е само небе, което се рони,
за да е по-широко на ангелите.
о, това е само възпаленият пъп на
нощната лампа, която слуша как
с дъжда умираме.
о, това е само биологичен електрически
ток, който изкоренява родителите ми
и ме отвързва
да раздирам пияна дрехите си след тях.
о, това е само доремифасолласидо,
което покачва значението на
досиласолфамиредо
и отхвърля края на изкуството.
о, това е само раздрусаният небесен
стъклопис
след преместването на вентилационните
шахти
от старите библиотеки в новите банки.
о, това са само влакна от шарките
в песните на моите прабаби –
зеленооките разкрачени варварки.

о, това са само мелодиите на дрехите ми,
събрани в неговите ръце.

о, това е само той, спрял над мен.

о, това са само отлитащи върхове.

о, това е само оная тъничка мъст
да съм още жива.

ПРЕНОСЕНИ ДЕЦА СА ХОРАТА

празните килийки на устната хармоника,
захапала здраво зъбите ни.

о, я стига отчаяние в изпаренията на
женските духнати коси.

докараха крила за хората. големи са.
ще изпаднат.

докараха другите крила. малки са.
стягат.

о, я стига надежди в остриганите
до кожа човешки сълзи.

отричаш ли се от сгъвките на ръцете си,
за да не можеш да крадеш и убиваш.

о, я стига. а как ще прегръщаш.

въжетата ще успеят ли да изтеглят
тировете с мръсен въздух
в дробовете ни.

о, я стига песни за изтлели подкожни
експлозии.

истории за излезли от употреба
след болест тела,
за вмешателства и промушени
семенници.

о, я стига спомени за плътта,
с която живяхме между краката
на слънцето.

преносени деца са хората.
но и смелост са.
само те се рисуват и си направиха
часовници.
о, я стига стенни божества в разглезени
имоти.

одобрените от света правила бавно се
окисляват.
няма да мога да съм мъртва,
но успея ли,
не слагайте цветя върху мен, сякаш съм
мъртва.
о, я стига, упокой топлината си.

КУРШУМЧЕ ОТ СЯНКА НА МУХА

имам две възможности: да скоча
в дълбокото
като захвърлен от престъпник ключ
или да вляза в движение в куршума
и да го спра.
куршумче от сянка на муха проряза
лицето ми. хм.

въртя въздух с нос, уста, дробове.
крещя обработена кост са планетите.
но не спирам да стискам шийките
на думите
да ми пеят. хм.

кръвосмешение между кокиче и баобаб.
замогване на растителни животни.
новото веселие в света
навлиза тържествено
като нощна компания от клеопатри. хм.

ще изгорят най-доброто от теб.
другото ще излеят в земята. правилно.
но аз не бих направила така. хм.

вървя гладко през пророчества, за които
и религиите не знаят, което говори
за високото качество на обувките ми. хм.

в този дълъг филм зад мен аз ме няма.
аз ме в залата и гледам. аз ме жива.
аз ме нещо ще ме вземе да се надгради.
хм. горе гризачите превръщат небето
в решето.

ПЕПЕРУДАТА Е ВАЖНА ПТИЦА

докато праведните души на часовниците
възхваляват времето, ви пишех книга.
редовете се разбягваха като жени,
уплашени от озлобените си съпрузи,
влюбени в други жени,
и седнах да плача.
не успях да напиша: пеперудата е важна
птица.
само аз ли не успях да напиша.
само аз ли.

докато каишите след самолетите се
правят, че
теглят земята, а тя с магнитче прибира
от небето
детските си играчки, се почувствах
гузна
от внезапното си щастие
и регнах да плача.
не успях да напиша: дървото спря да
диша.
само аз ли спрях дървото да диша.
само аз ли.

докато прозорецът се отвори навътре
като кабаретна танцьорка,
дизайнът на религиозното движение
в дясната ми ръка написа:
вярвам в астрономическото значение
на умиращите тела. и тръгнах да скачам.
само аз ли тръгнах да скачам.
само аз ли.

Следобедни векове и хора –
Четвърта глава

Следобедни
векове
и
хора
—
Четвърта
глава

СЛЕДОБЕДНИ ВЕКОВЕ И ХОРА

·
лъскаво брѣмбарче с царска черупка
пристигна
в разхвърляна стая на следобеден век
и се развика:
„вие, хората, сте пилотни ангели,
сграбчили невръстни сънища.
вие, хората,
сте забранени в цялата вселена, от
стажант-бог сте създадени.
вие, хората, не проумяхте, че
за други построена е земята,
но те са се отказали.
не разваляйте следобедните векове.
а сега – след мен. тичането по стълби
не е летеж“.

·
„там, където съм била и ми е харесало,
винаги съм искала да умра.
значи смъртта е щастие“ –
прочете комарчето и се изсмя
в очите, ушите, носа на авторката.
„измамна техника е човекът.
яснотата обърква, тъмнината е ясна“ –
запя хорът на комарите.

ЯСТРЕБИ, ЯБЪЛКИ, ЯЙЧНИЦИ

този живот е забранен за лица на
възраст под една секунда.
тази любов не се занимава с никого
преди смъртта му.
тези облаци, опушени от скръбни и
празнични свещи,
се смачкват еднакво надолу.
този вятър е сказание за
вътрешноутробния живот.
този миг звъни на вратата, което не е
човек, е нищо.
това слънце, разхайтено от религии,
симпозиуми, изкуства, бяга надолу с
друга глава в ръцете.
този час, изблъскан навън от часовете,
беше дете в кувъоз.
тази жена, с проточила се хубост,
все върви, не пристига.
тези царе, крале, императори,
с фамилна обремененост,
са наши роднини.
тези височини, тичащи по водата и
сушата, са в организирано състезание.
този ден нищо не трябва да прави с теб,
не си жив.

този бог, и другият до него, не са с коси,
подходящи за перуки на болни жени.
този смях, който си говори сам, пита
кой причинява живота на хората.
тези къщи, издишани от градската
мъгла, са вагони, оцелели след удар.
тези хора са настъргани от голямо,
вцепенено от стърженето, парче човек,
боляло го много.
тази вечност днес празнува последния
си рожден ден.
тези бебета с гръден кош на самолети,
пчели, оперни прими, кой ще прегърне.
тези листа, откачени от дървета и книги,
кой забива в ястреби, ябълки, яйчници.

ГОРЧИВИТЕ МУ ДРЕХИ

хвали човека – чертичката червена в
термометър
и в чертежа всевъзможен.
хвали го до нямане на повече думи,
които ти
измислил си за него само.
посрещай зверовете на човека, пуснати
от него нощем само ти да ги нахраниш,
защото знаеш как и как
да му ги връщаш сутрин, макар не
всичките на брой,
а себе си внимателно изпращаш
до дома си
и два пъти превъртваш ключа.
изгонй човека – себе си да търси извън
пределите на разтегливата си кожа и
дисциплинираното ято.
сринй човека, изравни го със цветята.
къдриците им горчивите му дрехи нека
милват и изцеждат нефтената
прежда, а той да ги прегръща като
птици в клетка,
като гаснеш огън, като изсъхващо
човечество.
изправй човека, че подгизналото тяло

В смърт заспива.
останй с човека до нямане на повече
време, което ти
за него отброил си, заградил си,
защото си му бог.
да бе не само сто, а хиляда време
отброил за него.

САРКОФАЗИ ПО НЕБЕТО

не е дума болката. молитвеник е.
молитвеник, мръсен от употреба.
раждай се ти, който ще се раждаш.
не яж в нашия костен порцелан.
удрай по вратовете професорите,
които разклащат наклона на земята.
пренастрой разблъсканите саркофази
по небето.
нека продължат да припадат красиво
поне
мъжките длани в женски коси.
тук птиците
масово тичат като щастливи спортисти
и снасят първото на земята.

ПРОПАДАНЕ

свенливото желание за дълголетие.
è ли умирането последното полезно
или последното вредно нещо на земята.

разигравали дрехите на Христос на
хазарт.
така са спасени и до днес. и до днес
от обяд декорират маси за тайни вечери.
è ли умирането последното полезно
или последното вредно нещо на земята.

влиянието на очите върху красотата на
света.
не плачи. отворени или затворени,
очите си остават две деца на лицето.
è ли умирането последното полезно
или последното вредно нещо на земята.

пропадна трудът на майка и татко.
толкова много съм лъгала камъка им,
че ме е страх да умра.
è ли умирането последното полезно
или последното вредно нещо на земята.

набутани набързо под силната струя
на пясъчен часовник,
ту молим сахара да спре,
ту да не спира хитовете си за маса.
è ли умирането последното полезно
или последното вредно нещо на земята.

·
някой е подгонил земята,
както се гони прасе.

СИЛНО СЛУШАМЕ

.
ветрове, подпрени на прозорците.
това са гласове на милиони хора,
живели в утроба до дванадесет седмици,
загинали в сечта на криминални аборти.
подпираме се върху мебелите
да не паднем.
усукваме с крака килимите в дома си.
силно слушаме ветровете. силно.
като убийци.

.
те са излезли на улицата, за да не са си
вкъщи.
природно уморени, болнично пусти,
медийно грозни.
сядат встрани на оцелелите маси след
зимата.
с еднакво приведени рамене закрилят
чашата.
с еднаква гримаса преглъщат, сякаш
повръщат.
с еднакъв поглед повреждат смеха на
щастливите.
но само пред тях – непознатите,
пустите,
врабчетата кацат със сламки
в клончето.
и само пред тях – уморените, грозните,
децата се спират и показват
играчките си.

Хайде да не умираме повече –
Пета глава

Хайде
да не
умирате
повече
—
Петя
глава

ХАЙДЕ ДА НЕ УМИРАТЕ ПОВЕЧЕ

градове с плеврални сраствания,
дренажи, некрози,
физиологични разтвори
за почистване.
влакнестата ми ръка се движи
по кожата ви
по инерция, по прочетено, по съдба.
хайде да не се караме повече.

моментът е подходящ да ви кажа:
книгите
вече не дават кураж на болните храмове.
разлагат се в тях. вдигат поли и крачоли,
когато навлизат в море. клатят рамките
на врати и прозорци.
оплождат вече оплодени мъже и жени.
хайде да не четем повече.

видях как се раждате, растете, умираете
според съвременните
измервателни уреди.
но според мен не е така.
хайде да не умираете повече.

обливам сърцето с думи. нали е наивно,
ще повярва, ще спре от радост и
всичко ще тръгне нагоре.
дали ще се върнем,
както след време се връщат
изгубените по летищата куфари.
хайде да си играем на мъж и жена.

ПОЧТИ ВСИЧКИ ОРГАНИ В ТЯЛОТО СА БЕЗ МОЗЪК

външната сила на къщите.
защо досега не си го знаела.
изчислявай, преизчислявай, премествай.
надявай се.
почти всички органи в тялото са без
МОЗЪК.
защо досега не си се сещала.
настигай, постигай, отминавай.
надявай се.
законно живя. не откриха
нищо едно твое престъпление.
защо досега не си се предала.
не се надявай. не се надявай.

КАПКИ ПОТ В ОЧИТЕ

.
въпреки неспирните ремонти на небето
печатницата му създава
само един гоблен:
красив като замръзнали роднинства.

.
колкото и да пристигате,
няма да останете.
винаги ще има един силует
с памук в ушите,
който ще слиза от горните етажи,
за да огледа последните ви стъпки.
няма да пали и кашля. само ще дърпа.

.
събуждам с крак смъртта.
нож ѝ вадя. гаргите ѝ плаша.
докато капките пот
не спрат да задръстват очите ми.

ВНИМАВАЙ, ПРЕДИ ДА СЕ РОДИШ

когато теглех от себе си като от
бензиностанция.
когато косите ми растяха, без да ги
дърпам с ръце.
когато вдигах коленете да изяждат
въздуха и да искат още и още.
когато мъртвите за мен бяха
провалили се чужди хора.
когато нощта идваше не само за да
потвърди, че земята се върти.
когато меланхолични ръце крадяха
в тъмното
и захвърляха нотните тетрадки
на дишането ми.
когато всеки ден ме награждаваха
с нобел
за откритията ми на нови религии
в прегърнатите тела.
когато започнах да стърча,
но престанах да раста.
когато заболях от себе си.
когато социалните класи
на луната и слънцето
нарушиха хармонията ми.
когато започнаха

зверствата на остаряването.
тогава, чак тогава доброволно
се прибрах
във величавата неправда
на хронологията.
Внимавай, преди да се родиш.

ЗВЕРСТВАТА НА ОСТАРЯВАНЕТО

сама причаквах кръвта си на завоите.
сама пълнех сърцето си с нея.
и облизвах сладко пръстите си.
и облизвах сладко пръстите си.

сега плача с ритъма на луната.
сега плача с ритъма на луната.
докато на нея все още не живеят хора.
докато на нея все още не живеят хора.

чакам дивата котка на времето.
чакам дивата котка на времето.
непрозрачната ми кръв да надуши.
непрозрачната ми кръв да надуши.

да легне по корем до тялото ми.
да легне по корем до тялото ми.
и с мляскане да пресуши сърцето ми.
и с мляскане да пресуши сърцето ми.

•
мозъкът е разгърден кон, който тегли
шейни, карети, кораби, преобръщани и
изправяни безброй пъти.

в тях има неща за шейни, карети, кораби
и нещо нарочно за мен, което вече
не знам как се изговаря, с какви букви
се пише, как се рисува, танцува, яде,
заработва, отваря, затваря, лекува, колко
пари струва, нито знам ражда ли се,
или направо умира.

този кон е моят кон. какво ще разказва,
когато спре там, където спират конете
на мъртвите хора, също не знам.

вероятно ще каже това, с което съм го
засилвала: „животът е нещо наполовина
живо, наполовина мъртво. като дух е
тъжно-люксово и абсолютно вярно.
давай“.

ЗАСЕГА СЕ НАМИРАМ В ЖИВОТА

вятър лази с длани по лицето ми.
неподвижно божество
или цвете за мирисане съм. сядай.
сядай в дома си на всички места,
на които се сяда. въртяща сцена
е домът ти. като земята. ножчетата.
ножчетата на слънцето
отварят земята като мида:
някой сърба, гълта, плюва. животинки.
животинки охкат под сандалите ми.
отмъстителни комари
ръката ми в букетчето намират. опъва.
опъва покривката и зарежда масата.
супата бързо разголва чинията.
страх от тези, които си спасявал. където.
където има силни разкъсвания,
започват нови форми на съдебни грешки.
ти си законът, който те наказва. от измитото.
от измитото дъно на стаята ти казвам:
поискай вдъхновение
и нещо топло за ядене.
щастие то обича бавните скорости
и невинността на народите.

ПОЕЗИИТЕ ЗАЕКВАТ

зад теб бумти въздуховод на ресторант.
пред теб лехи с цветя се къл.
лехи с цветя се кълчат.
започва сцепването ти на две, чове.
безкръвното на две, човеко.

облаче изтича по домаш.
по домашному наред небето.
целувка даде ни и заподска.
и заподскача авиаторчето леко.

поезиите заекват както ог.
както огледало пред човека.
човека – тежка някаква вода,
със завинтени крака, медали.
довиждане до следващите хо.
следващите хора от вода ли.

СЪЛЗИТЕ ЗАМЪРСЯВАТ

бялата нива е цъфнал памук.
от него ще изтъкат меки кърпички.
в тях ще потъват човешки сълзи.
сълзите замърсяват.
плача пред стената на дланите си.
стената ми удря стените.
затворено за посетители. затворено.
разкарай се от стихотворението ми.

ЗА ДОМАШНИЯ ЖИВОТ В ДЪЛБИНИТЕ НА СТАЯТА

защото симетрията е награждавана
патология,
а смъртта винаги насилствена.
защото е добре да изнасяме
прозорци през врати,
а не врати през прозорци.
защото след празници с чаши
се подаряваме на дъното
да ни засмуче лечебната змия
на корена ни.
защото океанът е дървен,
с трупи и подпалки, огън е,
а облаците натъпкани с друго.
защото след инжектираните в телата ни
календарни години
инжекциите не се повтарят.
защото се давим в телесните си води,
нагълтали
амулетите за богатство и щастие.
защото няма разлика в тестовете
за ада и рая и
има голямо объркване пред вратите им.

В месоядното цвете за двама –
Шеста глава

В
месоядного
цвете
за
двама
—
Шеста
глава

В МЕСОЯДНОТО ЦВЕТЕ ЗА ДВАМА

·
женското ѝ писане.
мъжкото ѝ четене.
детските ѝ слаби ангели,
красиви като наградени котки
с бронирани опашки.
с бронирани опашки.

·
близва вътрешностите на леглото.
страданията на рибите, които се давят,
изморяват жената, а умората успокоява.
утро. завивките гаснат.
завивките гаснат.

·
на заден план: морето се отваря трудно.
на преден: слепец изследва лицето ѝ.
размазва и изравнява дишането си
с нейното.
размазва и изравнява дишането си
с нейното.

·
закопава се дълбоко в теб.
после дълго се разкопава.
а нашийникът на луната разцъфнал е.
а нашийникът на луната разцъфнал е.

.
добави я. купи ѝ. подари ѝ го.
ще го изяде. ще го облече.
ще го постави във витрината на шкафа.
ще се направи, че го харесва
и че никога не го е имала.
косата ѝ ще ври под сешоара за теб.
косата ѝ ще ври под сешоара за теб.

.
нощна улица с подвижни сенки, сякаш
мъже се наместват върху жените си.
повя новодошла песен в света.
и свали половин луна на земята.
и свали половин луна на земята.

.
със запалителната материя на думите
пристигнаха и влязоха
в месоядното цвете за двама.
гладни кучета са телата им.
но цветето ги изяде.
но цветето ги изяде.

.
развежда се със себе си.
покрива луната с креп,
който ти откъсна
от малката ѝ черна рокля.
от малката ѝ черна рокля.

·
оправя отношенията със себе си.
шейсет минути са повече от час.
всяка поотделно гилотинира главата ѝ,
заклещена между кухненски шкафове.
не намира и чаша.
не намира и чаша.

·
който ти нарочно построи за нея.
който ти нарочно разруши за нея.
расте пухкавата халеева комета
на допушваната им обща цигара.
с ръце забулвам лице от мъка за тях.
с ръце забулвам лице от мъка за тях.

·
каквото и да ѝ изпратиш, няма да го
получи.
грозна е нощта, точно както тя я обича.
пипа се с живота, както влюбените се
пипат.
ако той се откаже от нея, тя ще отрече,
че е живяла.
ако той се откаже от нея, тя ще отрече,
че е живяла.

ВЛЕЗ В СТЕНАТА

.
тя написа: „ще завали. ще има светкавици и гръмотевици. стъклата на очилата ти ще се пръснат. ще паднеш. водата ще те затрупа. ще се притисна от страх до ревера на приятеля ти. в сънната му артерия ще преминават стада антилопи. ще издуват отвътре артерията. дрехите му ще се изпаряват. ще се задушавам в дрехите. докато дъждът не спре да кипи и петната след капките не изгорят“.

.
тя задраска: „когато плачех, мислех, че съм аз. но ти си бил. сега разбрах, че и ти не си. кой е плакал, когато плачех аз. защо не си ти“.
и завъртя камъните в очите си.

.
тя прочете: „влез в стената, в която
изкопахме място и се скрихме.
от която излязохме
с разногледни ръце и разбутвахме
хората, които ни питаха къде бяхте и
какво правихте. да влезем отново и да
разгледаме авторския ни свят.
ако ни хареса, ще останем за
по-дълго, а защо не и завинаги,
аз вече мога“. „аз не“ –
отговори му тя
и прихлупи с чело телефона.

.
тя спря. непозната жена му беше
написала: „двуока съм.
името ти плача. нужни са ми сто очи,
за да те изплача от себе си“.
тя сгъна листчето.
сложи го в дамската си чантичка
и подпали цигара.

.
тя: червеното кадифе за обличане на
книги.
той: слънцето пак ще направи грешка.
тя и той: ще изгрее.

.
тя му каза:

„обвързано долиташ до лицето ми.
изяждаш го и пак умираш. не чакай
вода да ни отмине, дете да ни настигне“.

.
тя говореше:

„сгъваеми дни, сгъваеми часове.
дори онзи ужасен човек, залезът, дойде,
сгъна си ризата и я подпали с бензин.
а бях я изгладила.
мокри са опашките на очите ми.
с бензин са мокри“.

.
тя предложи:

„да легнем.
да направим място на любовта
до ледените ни крака,
обути в смразяващо нови обувки
под шарения ни саван“.

·
тя призна: „животът и смъртта
са размяна на хора.
ще умра, и то много.
кой повече ще ме убие.
исках ти, но не успях“.

·
тя и той: „отсечени със теб сме.
и с пясъци постлани.
изоставени. непотърсени“.

ШОЛОХОВ И ЕЛИНА БИСТРИЦКАЯ

ти си умирай спокойно, а тя през това
свободно време
ще гледа как китове и акули
разнасят октоподи
като бели снопове след богата жътва
из разораната целина на океана.
целината за вас си остана шолохов
и елина бистрицкая,
а за крадливите гларуси – сервирани
морски дарове.
ти си умирай, умирай спокойно,
а на нея ѝ се жъне.
ще навлезе дълбоко навътре
в океанската нива,
която опрощава тези, които били са
слуги на дните си.
и тя не бе господарка. обичаше те.

БРОДИРАН ХЕМАТОМ Е ЗЕМЯТА

засажда бродирани цветя
върху блузата ѝ.
откъсва меки нокътчета от очите ѝ
и ги духва.
тръгва, преди да бъде изпратен. знае:
бродиран хематом е вече сърцето ѝ.
тя ще
напоява носни кърпички на прозореца
и ще
гледа дъждовните капки
как се подреждат върху чадъра му,
който се отдалечава като
лъскав, черен хематом
в световната нощ.
бродиран хематом е земята.

КРИЛАТИ ПЕСЪЧИНКИ

.
докторската слушалка на вятъра пълзи
по гърба ѝ.
болест е щастието на тялото ѝ. онази
болест.
мъж я зарази. онзи мъж.
но само тя е болна.

.
крилати песъчинки долетяха от сахара.
една след друга докосват откритите
и закрити части на тялото ѝ.
а мислеше, че само тя се обича
в пустинното софийско утро.

.
вървят хармонии през тесните тунелчета
с червейчета в ябълки и мебели.
време е за скритото под дрехите.
за топване на думи в световното
бурканче с мед.
за ръце здрави и дълги
като усмирителни ръкави.
за дописване на написаното по водата.
време е за прясна инкарнация.
за нулев гражданин.
за чудотворната смърт.

ДЕКАМЕРОН Е

.
режеш пътя ѝ. тя прескача срязаното.
ти отдолу гледаш триумфа
на разтворената ѝ рокля.
афършейвът задушава.

.
този общински софийски фонтан
с води сладки от изстискани ябълки
заменя с филмови жестове. къпе ѝ се.
всички фонтани по света са римски.

.
разхлабените ѝ очи ще паднат, и попита:
„боже мой,
рибното ми тяло въздуха усуква
като мрежа. животът тежък, кратък
и така нататък, и така нататък.
може ли да се омъжа тук
за снимката на мъж от фейсбук“.
фаровете на небето изпопадаха
един след друг, един след друг.

.
не жената с мъж, а мъжа подпри с жена.
с копринени и мрежести чорапи
тя през зимите изправено върви,
ципа на кожусите с мъже
до гръкляна вдига и хрущял пищи.

.
под разцъфнало дърво
като ръка в пяна от сапун
жена ще загине от смях.
мъжът ще я погребве,
както мъж погребва жена,
загиваща от смях
под разцъфнало дърво
като ръка в пяна от сапун.

.
вечен смях на изпуснати жени,
пропаднали в гърлата на мъже,
ехтящи като разрушения.
потрепва прелъстителната скромност
на измитото небе.
би могло светец да прелъстиш
или той теб.
луната ухае. декамерон е.

НЯМА ПОВЕЧЕ ВЪПРОСИ

сяда в реката, прегърнала колене.
под тях рибите я разгръщат.
повтарям: разгръщат.

от многобройните прозорци в очите си
тя оглежда мъжете като пейзажи.
задраскай: като пейзажи.

опъва презрамките на луната
до невнимателно оплитане с нейните.
поправка: внимателно.

легнала е за умиране.
брои себе си. живи са всичките.
има ли още въпроси.
да се чете: няма повече въпроси.

НЕБЕТО В УСТАТА

.
заспа до него с разголено лице върху
възглавница,
нагъната от неговата, също бяла.
той прикрепва с длан
нежност по лицето ѝ.
когато се събуди, тя първо ще обели
предните си зъби, после кучешките и
предкътниците. ще събори всичко
прикрепено
по лицето и косите и ще изхвърчи,
както препълнена река изхвърчава
към морето.
защо ли. защото закъснява.

.
взима я с културата на двете си ръце.
отворената ѝ двукрила врата към пътя.
сладкарската глазура на кожата ѝ.
небето в устата ѝ. жилавите му лъчи
я засилват. я запълват. я потушават.
я забраняват. я помилват. още.

.
дими вулканичният произход на
изневярата.

дими опасният характер на прошката.
димят сватби като бели дробове,
уловени с ръкавици
и поставени в чинии.
като триони
врязват се в дървото на живота
пътищата ни от дим.

.
подлезите на телата им. прикачват се от
влак на влак
с развалени от повтаряне думи – думи
с мухъл за пеницилин. двамата
са ветропис по непродадени изложби.
са дегенерати, хвърчащи в легла.
са извадени от горящ автомобил.
са снимка от видеозон в рамка.
са мръсни бебета близнаци.
са плюшен гроб, възвърнал силата си.
са хора, претърпели щастие.
са народите на земята
в тази кратка литературна форма.

МАКАО И ТЯ

езикът ѝ брои китайски зрънца ориз.
очите ѝ гледат вътрешен софийски двор
и бял мъж,
който върви наведен след кучето си
и събира купчинките под опашката.
стеснява се дворът. решава я. решена е.
ще се върне в Макао.
(...в корабчето към Макао видя арабски
мъж, пустинник в костюм, с разхлабена
яка на ризата, който пътува за острова,
за да изхарчи докрай живота си.
беше сам, гледаше облачетата,
разхвърлени хазартно в Тихия океан.
беше много сам, защото беше той.
тя седеше между туристите и го гледаше.
при нея дойде друго време: коне,
наметнати с нейни и негови дрехи, пият
от корито, което той снощи напълни.
видя как с гъши пух двамата от света
се отблъскват.
а сега ето го. той е.
вълните люшкаха страха ѝ да застане
пред него, да се повдигне на пръсти,
да трие шия в шията му
и да разтвори вратите си.

когато смелостта пробви кожата ѝ и реши
да тръгне към него, корабчето беше
спряло, туристите слизаха по стълбите
на брега на Макао,
но него вече го нямаше...)
във вътрешния софийски двор белият
мъж още върви наведен след кучето
и събира купчинките под опашката.
тя ще се върне в Макао, ще се върне,
за да изхарчи докрай живота си.

.
Тихият океан се нагъва по формите на
остров Макао.
пръска я с капки заблуда,
че повече даде, отколкото взе. всъщност
тя повече си отиваше,
отколкото идваше.

.
във вечерящата уста на Макао.
под надвисналите зарове на небето.
край арабските ръкописи на океана.
тя дояжда дългите си изречения.
тя допива кратките си смехове.
тя дописва изгубеното си значение.

НЯМА КОЙ ДА ОПИШЕ ТОВА

.
жена се наслаждава на себе си.
няма кой да опише това.

.
напласена от раздели с хора, животни,
растения.
запласена от срутване
при преместването
на планината с изкривени върхове,
върху които
и капчица на мъж да кацне,
ще паднат и ще я затрупат,
щастливата жена се озърта да побутне,
за да звъннат, не да паднат,
както вече падат,
светещите къщи.

.
като един живот повече на земята
и добра стопанка на полезните
бактерии,
жената вкарва дните си
в обсъждани сюжети.
разстояния изкоренява.
благодаря засажда.
така протака преобръщането си
от ужасно жива в идеално мъртва.

·
а това е спящата красавица
след второто заспиване,
покрита с букетчета камъни
бели, по-бели, най-бели.
а пък нощта е траурът на земята
и както вече всички се досещаме,
след малко ще изгрее луната.

·
докато търкаля нагоре-надолу живота си
и избягва потисничеството
на влюбването,
денонощно работи леярна в сърцето ѝ,
но ръцете и нозете ѝ не са за целуване.
устните ще залепнат като дъжд върху
замръзнал океан, ще се нацепят на зъби,
а отгоре ще падат хрупкави птици.
тогава защо са ѝ тези
студени ръце и нозе,
щом е клада леярната
и падаща птица луната.

·
както бездомна кучка
с кученцата се прибира
и навътре в кошарата ти ляга,
при другите от теб прибрани
кучета и котки,
така жената до яслата ти сяда,
за сламките се хваща, с теб, боже,
да възкръсва.

Изчакай тялото си да отминe –
Седма глава

Изчакай
тялото си
да
отмине
—
Седма
глава

ИЗЧАКАЙ ТЯЛОТО СИ ДА ОТМИНЕ

изчакай тялото си да отmine
с вече пресушената яма на стомаха.
с немощното братство между
очите. ушите. ръцете. краката.
бъбреците. белите дробове.
мозъците в мозъка.
наковалнята и чука в сърцето.
изслушай докрай все още скачащите
златни рибки на мислите му.
как хубаво ще прилепне
огънят или пръстта до него.
когато някога ти пристигна в тялото си,
то още не беше започнато.

МИЛИАРДИ ГЛАВИ НА ЙОАН

обработените хималайски вериги
на мозъка.
намушканите с прозорци и врати къщи.
възхвалата на пулсациите на парите.
въпросите, родени без майки и бащи.
а вътре в спечеленото
поднасят телата ни
като глави на йоан.

КЛАКСОНИ ОСВИРКВАТ СВЕТА

спря звънчето на агънцето, което с чело
отблъскваше злото.

клаксони освиркват света.

пилигримството по суша, въздух и вода
винаги било е само ваше – петли, ярета,
гълъби, телета, лъвове, орли, риби.

върнете Оногова,

който всички тука ни е пратил.

аз не мога.

УМСТВЕНО ИЗОСТАНАЛО ДЕТЕ

мир теб, новопредставлена птицо –
черен венец в небесния празен простор,
готов да замръкне без съмване.
мир вам, образцови хладилници,
как тежко диша месото във вас
и стряска новодошлите да ви отворят.
мир нему – животът. прегръщам го,
както се прегръща
умствено изостанало дете.

ВСИЧКОТО СЛЕД ПОСЛЕДНОТО

ти копа, сея, жъна земята шест години,
но на седмата не я остави да почива.

няма да те отмине всичкото
след последното.

само тялото ли е мястото, където
се раждаме.

само тялото ли е мястото, където
умираме.

ПОДВИЗИТЕ НА ВОДАТА

ти си слезлият човек:
разпръскан от канони. преразказван.
ти си излезлият човек:
покланяш се пред подвизите на водата.
ти си возещият се човек:
парад на всички твои пробни версии.
ти си зяпналият в универсума човек:
караш сложна форма на живот.
привършваш важен километър.
включете осветлението на рая.

ИЗВИНЯВАЙТЕ

горе замръзналото око присвоява
птиците.

ангелите. самолетите. мъртвите ни.
долу старата бедност и новото
богатство.

по средата изсмукани до смачкване
мозъци.

извинявайте,

че трябваше да преживеете това.

НЕБЕСНИТЕ РАЗБОЙНИЦИ

взех каквото имаше да вземам.
взех всичко, без да пробвам, на доверие,
нали пред мен е минал господ.
даде ми се много и наяве,
и насън книжовен.
сега изчаквам ангелче с краче
зидовете ми последни да разбие
и всичките ми рокли вътре със
коприненото ми и нефтено бельо
да се разхвърчат към стенното небе.
разбойниците му причакват ме.

СПРИ, ЛИТЕРАТУРО

пу, ти гониш,
кадифена траурна пеперудо.

„Космодрум“
Номер в поредица: 16

Кева Апостолова
ВНИМАВАЙ, ПРЕДИ ДА СЕ РОДИШ

Българска
Първо издание

Художник: Теодора Венедикова
Коректор: Ива Колева
Предпечат: Жанет Диманова

Издава Фондация „Емили“
emilyfoundation.eu